

**ALŽBĚTA
A
DRAK**

DAGMAR RUŠČÁKOVÁ

PROLOG

Alžběta nevěděla, jestli už nastal konec nebo jen pauza v šíleném koletoči, který ji smetl poté, co se stala dračí ženou. Byly doby, kdy se obávala jednotvárné rutiny, která jí v posledních letech začínala plíživě škrtit radost ze života. Dnes se stávalo, že zatoužila po nudě a předvídatelnosti... aby se vzápětí opět nechala unést dobrodružstvím. Ona! Která byla vždy ta rozumná!

Přemýšlela o tom, kdy všechno vlastně začalo. Když našla dračici Brandy v jeskyni? Nebo když se tak strašlivě opila – ona, která se po většinu svého života alkoholu vyhýbala? Ne... Když šla po příčinách, musela se chtít nechtíc vrátit až dny, kdy se jí rozsypal svět. Do chvíle, kdy našla svého muže, jak vášnivě líbá tu zrzavou couru. Která ještě měla tolik drzosti, aby na ni vítězoslavně mrkla.

„Poslouchej, Alžběto, ta zahrada ti nic neudělala! Pokud chceš do něčeho bušit, poříd' si boxovací pytel!“ Alžběta nevrle vzhlédla. Staří přátelé jsou mor, zvlášt' ti, co jednoho až příliš dobře znají. Narovnal se, opřel se o motyku a rezignovaně čekala na pokračování.

Tonda, jinak profesor Příkryl, byl o dvacet let starší než ona, dobře znal její rodiče a trpěl komplexem nepostradatelnosti a vševědění – tedy minimálně pokud šlo o ni. Drobný starý pán v pytlovitých gatích, příšerné čepici a s poťouchlým úsměvem se pohodlně opřel o nízký plot, zjevně připraven k delšímu povídání. O které Alžběta vůbec nestála, ale věděla, že nemá na vybranou.

„Když je půda takhle tvrdá, tak holt do ní bušit musím,“ namítla mírně, byt' se jí na rty dralo něco mnohem ostřejšího.

„Počkej týden! Zítra má začít pršet, za tři dny se budeš moct s tou hlínou mazlit.“

„Nemám na to týden,“ zavrčela.

„Alžbětko, tohle není práce v bance! Je k ničemu se jednou za čas na zahradu vrhnout, úplně se zničit a splnit nějaký plán, kterej sis vymyslela u stolu. Práce na zahradě je jako tanec – ty něco uděláš, zahrada reaguje... a ty uděláš další krok, ona se kolem tebe ovine a dá ti klid a uspokojení.“ Starý pán si posunul čepici z čela a jeho oči byly náhle plné pochopení. „A řekl bych, že právě tohle momentálně potřebuješ.“

Alžběta si povzddechla. Ten člověk vypadal jako nádeník, ale byl jedním z nejmoudřejších lidí, jaké znala. Tedy aspoň posledních... no, hodně let. Věděla, že před ním své trápení neukryje, na to ji příliš dobře znal. Jenže ona nestála o soucit. Ani o pochopení. Potřebovala si problémy vybojovat sama, vždycky tak fungovala, neuměla věci řešit jinak. Ale nechtěla být... nezdvořilá.

„Začala jsem letos pozdě a jsem na práci sama. Nemám čas tančit!“ byla na sebe hrdá, protože se dokázala i usmát. Vzápětí jí však Tonda vyrazil dech.

„Mám dojem, že bys ráda přetáhla motykou svého nejdražšího muže, co?“ Pátravě se na ni zadíval. „Vymyslel si hrdinský projekt a tebe nechal samotnou. Nejspíš jsi nemohla říct ani popocatepetl, protože jak můžeš lékaři bránit v konání dobra, že?“ Potřásl hlavou. „Zkus mu odpustit. Skoro každé chlap, na kterého padla šedesátka, nějak blbne. Má pocit, že je tu poslední příležitost, jak ze života ještě něco vytřískat.“ Jemně se na ni usmál. „Možná ti ta představa přijde divná, ale taky jsem si tím prošel.“

Alžběta se narovнала a uvědoměle spolkla všechny jedovaté odpovědi, které se jí draly na jazyk. Jakub byl velmi decentní, o té zatracené zrzavé doktorce nikdo jiný nevěděl, ani jejich dospělé děti ne. Oficiálně odešel do Afriky na roční misi s Lékaři bez hranic a celé její okolí ho obdivovalo.

Nebyl přímo ve válečné zóně, pracoval v nemocnici. On i ona jeho odjezd vysvětlovali zvědavým známým tím, že chce zase jednou pomáhat lidem bez té hromady papírů mezi ním a pacientem, která je tak typická pro rozvinuté zdravotnictví. Jen ona věděla, že tam šel hlavně proto, že mu už jen při pohledu na tu proradnou čůzu, která šla na misi s ním, stříkal testosteron i z uší. Ach bože, nevypadá, že by si na tu představu dokázala zvyknout.

Neodpověděla, protože prostě nevěděla, co by měla říct. Co asi mohl provádět ctihodný profesor moderní literatury? Prvně mu opravdu pohlédla do přátelských očí a cítila se, jako by dostala hrnek uklidňujícího kakaa od babičky.

„Nepamatuju se, že bys zmizel v nějaké zatracené divočině,“ usmála se nakonec.

„Jo, děvče, byla to divočina, i když jiného typu, a moje žena tehdy byla skoro stejně opuštěná, jako jsi teď ty.“ Zasmál se, protože viděl, že ji chytil do spárů její vlastní zvědavosti.

Snažila si vzpomenout, co asi mohl dělat před dvaceti lety, ale v té době byla ještě v plném zápřahu mezi dětmi a prací a nezdálo se jí, že by Tonda dělal něco zvláštního. Vzdala se.

„Cos tedy prováděl?“

„No, psal jsem přece román!“

Vykulila na něj v úžasu oči.

„Ty jsi napsal román? A máš ho? Kdo ti ho vydal? To jsem vůbec nevěděla!“

Zase se usmál, tentokrát však posmutněle.

„Kdepak, nikdo ho nevydal. Zůstal u mě v počítači. Nějak jsem celou tu záležitost nedokázal dotáhnout do konce.“

Ach ano, Alžběta pozná, když srdce bolí.

„A můžu si ho přečíst? Prosím? Když budu čekat na ten déšť?“

„To myslíš vážně?“ zeptal se nedůvěřivě, ale naděje, která mu rozsvítila oči a narovнала ramena se nedala přehlédnout. Myslela svoji žádost vážně a snadno ho o tom přesvědčila. Napsal si do mobilu její soukromou mailovou adresu – sama si ještě úplně nezvykla, že nemá tu pracovní. Skoro ji mrzelo, když odešel. Skoro. Najednou ji napadlo, že vlastně vůbec nekomentoval fakt, že se tady tou motykou ohání v úterý odpoledne.

Dům nebyl velký, ten dojem zastavěnosti dělala hlavně hospodářská stavení a vzrostlé stromy. Původně patřil jejím rodičům a po jejich smrti se snadno dohodla se svými bratry, že odkoupí jejich podíly. Oni dům nepotře-

bovali, každý měl už dávno postavený svůj. Zato ona a její rodina tento dům milovali. Postupně ho uvnitř přestavovali pro jednadvacáté století, ale zvenku byl pořád stejným starým kamenným vesnickým stavením, v jakém vyrůstala. Jen už nestálo samo na kraji na vesnice – na dohled se přiblížily nové domky z blízkého městečka. Větrný Újezd těžil z atraktivní polohy pod horami, takže se tam stavební pozemky prodávaly jak housky na krámě.

Přestože ještě dávno nebyl večer, zalezla si do vany plné horké vody. Fyzická práce ji zmáhala, nebyla zvyklá. Kondice z loňského roku se v březnu po zimním lenošení ještě nestačila obnovit a bolel ji celý člověk. Dívala se na kousky svého těla vykukujícího z voňavé pěny a zase si povzdechla. Nevypadala nejhůř – na svůj věk. Jenže v osmapadesáti prostě nemá proti třicátníci, nota bene bezdětné, vůbec žádnou šanci. Známa bolest jí sevřela žaludek a z očí jí vyklouzly slzy. Všechno bylo tak strašně nefér!

Stalo se to na jedné z jejich nesčetných konferencí. Protože se konala těsně před Vánocemi, platila pozvánka na závěrečnou slavnostní večeři i pro partnery přednášejících. V tomto případě šlo o jeho konferenci, takže ona tam šla za choť. Nebavilo ji jen tak postávat, nikoho tam neznala, takže poté, co se lidé po jídle rozešli do postávajících hloučků, začala hledat Jakuba, aby mu řekla, že jede domů. Byla to jejich běžná rutina. Když dělal choť on, měl snahu mizívat ještě dřív – matematika v bankovníctví mu říkala rozhodně míň než jí operační postupy v urgentní medicíně. Napadlo ji, jestli by nebyla štěstnější, kdyby ho tehdy nenašla – ano, podváděl by ji stejně, ale co oči nevidí... Mohla dnes být jen osamělá, nemusela mít krvácející duši.

Nohou šťouchla do vodovodní baterie, aby si připustila horkou vodu. Ne, uvažovala, stejně by věděla. Jen by ji dusila nejistota. Jakub byl už delší dobu neklidný, nevrlý a pořád si někam zalézal. Sám. Přičítala jeho chování únavě a nekončícímu stresu z práce, později přižívenému ponurým podzimním počasím. A pak se najednou změnil – vlastně to bylo jasné jako v příručce, jen ona se ty příznaky snažila nevidět a stále ho omlouvala. Oba měli náročnou práci, děti už definitivně vylétly z hnízda, o čem by si také pořád povídali? Dokázala si tehdy představit ledacos, ale nevěru nikdy. Ach ano, občas se hádali, sem tam si lezli na nervy, ale vždycky mu naprosto věřila. Jak byla neuvěřitelně pitomá!

Vždyť viděla, jak to v životě chodí, ne? Pár jejích kamarádek si prošlo příšernými rozvody. Jenže ona byla tak jednoznačně přesvědčená, že jim se nic takového nikdy nemůže stát. I v té posteli jim to vlastně klapalo. Jistě, intervaly se prodlužovaly, konec konců, nikdo nemládne. Ale něha a pocit soukromí přetrvával. Pořád, až do toho loňského listopadu. Kdy začal chodit nezvykle brzy spát a dřív vstával. A když ji v bytě přistihl nahou, začal odvracet oči. A sám se při převlékání zavíral, ačkoliv to nikdy předtím nedělal. Blbá byla, blbá. Dnes už ví – jak se na ni mohl chtít dívat, když měl plné oči mladé